

bertil i vor Betænkning. Ved første Diefast skal jeg indrømme, at denne Statistik ser noget beroligende ud. Hvis denne Statistik er ligesaa paalidelig som den officielle, hvad den maatte nok er, fremgaar det af den, at Hollands Gjennemsnitspris for Smør udført til England i 1886—87 er steget fra 88,90 i 1886 til 93 i 1887, medens alle andre Landes Gjennemsnitspris er sunken. Danmarks er dalet med ca. $\frac{1}{2}$ Dre pr. Pd. Ved første Diefast kan det som sagt se meget Beroligende ud for os efter vort Syn paa Forholdet mellem Gjennemsnitsprisen og Renommeet, men der er forresten ikke noget beroligende deri for Udvalgets Flertal, saaledes som det ser paa dette Forhold, idet det mener, at det ikke er Gjennemsnitsprisen og Renommeet, der staa i Forhold til hinanden, men at det er Topnoteringen og Renommeet, der staa i Forhold til hinanden. Jeg tror, at Flertallet tager fejl heri, thi selv om Renommeet er daarligt, kan det jo meget godt være, at et gammelt anerkjendt Mærke faar en større Pris, særlig for Hollands Bedkommende, der udfører godt Smør. — For mig, der tror at Renommeet nærmest staa i Forhold til Gjennemsnitsprisen — dog ogsaa noget paa Topnoteringen — kan det som sagt ganske vist se noget Beroligende ud for 1887, men naar man ser nærmere til, vinder det Beroligende meget stærkt ind, thi samme Aar har Hollands Udførsel af Meierismør kun været $\frac{4}{5}$ af, hvad den var Aaret forud. Det er nemlig Noget, der er saa temmelig indlysende, at det vil forøge Efterspørgselen efter Hollandst Smør, naar Holland i 1887 kun har kunnet forsyne $\frac{4}{5}$ af sine Kunder fra 1886, og samtidig med at Efterspørgselen forøges, forøges ogsaa Gjennemsnitsprisen. Det Beroligende vinder derfor saa meget ind for mig, at jeg ikke kan se, at der egentlig er noget Beroligende i det; thi paa den Maade kunne vi vist ogsaa til enhver Tid hæve vor Gjennemsnitspris, men det er en Dei, som det vist ikke er heldigt at komme ind paa. Endelig vil Farveforbudet ogsaa være en Betryggelse for Forbrugerne af Meierismør herhjemme. Det kan Ingen negte. Den ærede Ordfører udtalte i Dag, at der ikke i de Aar, vi have haft den nugældende Smørlov, var paavist, at der var foregaaet nogen Forfalskning overfor Udlandet. Han vilde deri søge en Støtte for den Mening, at der ingen Grund var til at gaa videre med Bestemmelser overfor Kunstsmørret i Retning af at vanskeliggøre Forfalstninger overfor Udlandet. Med Hensyn til Indlandet vilde han indrømme, at der var foregaaet adskillige Tilfælde af Forfalskning og Bedragerier. Det

er nu imidlertid sikkert, at lige saa let der kan foregaa Forfalskning overfor indenlandske Forbrugere, ligesaa let kan Forfalskning foregaa overfor udenlandske Forbrugere, og kan det, at der foregaa Forfalskning overfor indenlandske Forbrugere, være et Motiv til at gaa til videre Foranstaltninger for at sikre disse, kan det i det Hele taget være det samme Motiv til at gaa til de samme Foranstaltninger for at sikre de udenlandske Forbrugere. Men faktisk er det, at Farvebestemmelsen vil være en Garanti for Forbrugerne af Meierismør her til Lands, og at denne Bestemmelse skulde være saa haard overfor Kunstsmørforbrugerne, kan jeg fremdeles ikke indse. Det er dog utvivlsomt, at Kunstsmørret er for dyrt; det var ogsaa den ærede Ordførers Mening i Dag. Det er ogsaa aldeles utvivlsomt, hvad det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 4de Valgkreds (Hørup) udtalte, at Hovedgrunden til, at Kunstsmørret er for dyrt, er den, at det har Smørrets Udseende, og det er saa godt som utvivlsomt, at hvis man forbød, at Kunstsmørret maatte have samme Farve som det naturlige Smør, vilde det blive billigere, uden at det derfor vilde tabe det Allermindste i Vælsmag eller Næringsværdi. Jeg tror altsaa ikke, at man fra Forbrugerens Standpunkt kan have Noget derimod af virkelig Betydning, og det saa meget mindre, som Forbrugerne selv om de ikke vilde spise Kunstsmør, uden at det er farvet smørgult, selv kunne give det denne Farve. De, der vare ude paa Landbohøjskolen, og saa de Prøver, der der vare udstillede, og saae, hvor let det lod sig gjøre at farve Kunstsmørret, ville ikke kunne bestride, at Enhver let kan foretage Farvningen, efter at Smørret er fabrikeret. — Det er i Korthed de Grunde, der have ført os til at holde paa § 7, og jeg tror, at vore Modstandere ville indrømme, at de fleste af dem ogsaa ere paalidelige. De ville indrømme, og det ere de nødte til, at Vedtagelsen af denne Paragraf kan tjene til at paavirke Udlandet til at vedtage de samme Bestemmelser; de maa indrømme, at det vil være en Garanti for Forbrugerne af Meierismør herhjemme; de ville indrømme, at Kunstsmørret bliver billigere uden at blive daarligere, og de ville indrømme, at Forbrugerne selv kunne farve det, hvis de ikke syntes om at spise det usarvet. Der er gjort et Par Bemærkninger om Standpunktet med Hensyn til Farvningen, og den ærede Ordfører var forresten i Dag inde paa den ene af dem. Man har sagt, det var meningsløst at forbyde Farvningen af Kunstsmør, naar man tillod at farve Meierismør. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 4de Valgkreds har allerede paavist